

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

s Autoleasing, a.s., IČ: 27089444,
se sídlem Budějovická 1912/64b, Praha 4,
zastoupeného advokátem Mgr. Lukášem Petrem
se sídlem Mánesova 881/27, Praha 2 – Vinohrady,

proti

žalované

Česká obchodní inspekce,
se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2018, č. j. ČOI
85829/18/O100/1000/18/Hl/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hlavního města Prahy (dále také jako „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 5. 2018, č. j. ČOI60181/18/1000, byla žalobci pro porušení § 6 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 11. 2016 (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“ nebo také jen „zákon“) a pro porušení § 11 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru uložena pokuta.
2. Takto správní orgán prvního stupně rozhodl po té, co dospěl k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru tím, že smlouva o úvěru, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr č. UDTA/10015663 uzavřená dne 26. 12. 2015 se spotřebitelem J. P. neobsahovala informaci stanovenou v příloze číslo 3 k tomuto zákonu uvedenou jasným, výstižným, a zřetelným způsobem, a to podle odst. 1 písm. n) informace o částce úroků splatné za den.
3. Dále správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným z porušení § 11 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, kterého se dopustil tím, že požadoval od spotřebitele J. P. další plnění při odstoupení od smlouvy o úvěru č. UDTA15/10015663 ze dne 26. 12. 2015 (dále jen „Smlouva“), a to uhradit náklady spojené s poskytnutím úvěru ve výši 7 000 Kč.
4. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částce 1 000 Kč.
5. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyšla ze skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně a konstatovala, že žalobce se správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru dopustil, nicméně jeho jednání hodnotila ve prospěch žalobce jako odvolatele s tím, že ve smlouvě chyběla pouze informace o částce úroku splatné za den, a to navíc pouze pro případ, kdyby spotřebitel odstoupil od smlouvy poté, co mu nebyly řádně poskytnuty informace podle § 6 odstavec odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Spotřebiteli bylo znesnadněno zjištění částky, kterou má žalobci v návaznosti na odstoupení od smlouvy zaplatit, spotřebitel tuto částku nemohl dopočítat bez součinnosti žalobce, což je charakteristický následek tohoto jednání. Žalovaná konstatovala, že žalobce nevěnuje dodržování povinnosti dané § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru dostatečnou pozornost a nelze na něj hledět jako na osobu zcela bezúhonnou.
7. Na rozdíl od orgánu prvního stupně za závažnější žalovaná označila správní delikt podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, neboť tím spotřebiteli mohla být způsobena majetková újma ve výši 7 000 Kč. Přihlédla však k tomu, že spor mezi žalobcem a spotřebitelem měl smírné řešení a z tohoto důvodů žalovaná v napadeném rozhodnutí

snížila výši uložené pokuty na částku 50 000 Kč, v ostatním napadené rozhodnutí potvrdila.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Důvodem nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí je podle žalobce (a.) nesprávná aplikace zákona; (b.) porušení zásady legitimního očekávání při uložení sankce; (c.) porušení zásady individuálního posouzení věci při uložení sankce a (d.) porušení zásady přiměřenosti při uložení sankce.
9. Ad a) Žalobce namítl, že ve Smlouvě byla uvedena informace o částce úroku splatné za den, své zákonné povinnosti proto splnil, současně odkázal na vyjádření k úřednímu záznamu ze dne 11. dubna 2016 a odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalobce uvedl, že tvrzení žalované, že ve Smlouvě nebyla uvedena informace o částce úroku splatné za den, je nesprávné a vychází z nesprávné interpretace zákonných ustanovení.
10. V bodu 9. 1. 3. dokumentu Všeobecné obchodní podmínky úvěrů poskytovaných společnostmi s Autoleasing, a.s., žalobce v souladu se zákonnými ustanoveními, jasně, výstižně a zřetelně uvádí, že částka úroku splatná za den je rovna 0,- Kč a upozorňuje na to, že žádná bližší zákonná definice této částky neexistuje a platné právní předpisy ji blíže nespecifikují. Dále uvedl, že komplexní dokumentace související s uzavřením Smlouvy obsahuje všechna data, která jsou k případnému zcela základnímu výpočtu potřebná, čímž je v maximální možné míře naplněn požadavek umožnit spotřebiteli fakticky realizovat své právo na odstoupení od smlouvy a zaplacení odpovídající částky věřiteli bez nutnosti jakékoliv další ingerence věřitele a detailní znalosti finanční matematiky. V tomto smyslu se žalobce odvolal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 32 Cdo 4838/2015.
11. Žalobce vytkl žalované extenzivní výklad zákonných ustanovení v jeho neprospěch. Jak uvedl, žalovaná cituje rozsudek Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2013, sp. zn. I ÚS 3512/11, který dopadá na konkrétní, typově i skutkově zcela odlišný případ a jeho generalizace je zcela vyloučená. Žalobce nabyl dojmu, že mu nesprávná interpretace citovaného rozsudku šla k tíži.
12. Jak uvedl, Všeobecné obchodní podmínky jsou eminentní součástí smlouvy a postup žalované spočívající ve strojové aplikaci a generalizace zmíněného rozsudku zjevně odporuje všeobecným právním zásadám a principům, zejm. zákazu zneužití správního uvážení, zásadě proporcionality a zásadě procesní rovnosti a nestrannosti postupu správního orgánu.
13. Pokud jde o spáchání správního deliktu dle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, žalobce popřel, že by požadoval po spotřebiteli J. P. další plnění při odstoupení od Smlouvy, a to úhradu nákladů spojených s poskytnutím úvěru ve výši 7.000,- Kč. Odkázal na Vyjádření k úřednímu záznamu ze dne 11. dubna 2016 a odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Žalobce uvedl, že v rámci odstoupení od Smlouvy požadoval od spotřebitele J. P. výhradně částku rovnající se celkové výši úvěru, tedy částku ve výši 83.449,- Kč, nikoliv částku na úhradu nákladů spojených s poskytnutím úvěru ve výši 7.000,- Kč. Jak vysvětlil, spotřebitel může hradit náklady spojené s poskytnutím úvěru buď hotovostně, nebo formou úvěru, což je i případ spotřebitele J. P. Z uvedeného logicky plyne, že o tuto částku byla navýšena i celková výše spotřebitelského úvěru. Celková výše spotřebitelského úvěru, jak ji definuje ustanovení § 3 písm. k) zákona o spotřebitelském úvěru, je stanovena jako souhrn všech částek, jež jsou dány spotřebiteli k dispozici. Částku 83.449,- Kč dal žalobce na základě Smlouvy spotřebiteli J. P. k dispozici.
15. Žalobce v podané žalobě dále cituje § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru a § 2395 zákona č. 80/2012, Sb., občanský zákoník s tím, že definici pojmu jistina občanský zákoník neobsahuje, spotřebitel je však povinen vracet poskytnuté finanční prostředky se smluveným úrokem. Spotřebitel J. P. načerpal částku rovnající se celkové výši úvěru uvedené ve Smlouvě, požadavek na vrácení veškerých poskytnutých peněžních prostředků byl v naprostém souladu s právními předpisy a v tomto jednání nelze shledat jakékoliv pochybení.
16. K tomu žalobce dále uvedl, že spotřebitel J. P. inicioval v předmětné věci řízení před finančním arbitrem Mgr. Monikou Nedelkovou. Finanční arbitr došel ke dvěma odůvodněným předběžným zjištěním: (i) v případě odstoupení spotřebitele od Smlouvy 1 ve lhůtě 14 dní ode dne jejího uzavření je částka úroku splatná za den stanovena ve výši 0,- Kč a (ii) spotřebitel J. P. je povinen vrátit účastníku řízení nejpozději do 30 dnů ode dne odstoupení od Smlouvy pouze dosud nesplacenou jistinu, tedy částku 83.449,- Kč.
17. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované uvedenou v napadeném rozhodnutí, která uvádí, že názor finančního arbitra není pro posouzení věci důležitý, jelikož návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem byl spotřebitelem J. P. vzat zpět. Žalobce je toho názoru, že odůvodněná předběžná zjištění finančního arbitra mají pro posouzení věci stejný význam, jako kdyby ke zpětvzetí návrhu na zahájení řízení u finančního arbitra nedošlo. Finanční arbitr je institucí, která má v obdobných sporech nezměrné množství zkušeností a jeho názor by měl být vzat žalovanou v potaz. Žalovanou shledané porušení při postupu žalobce vůči spotřebiteli J. P. je v přímém rozporu s tvrzením finančního arbitra.
18. Ad b) porušení zásady legitimního očekávání.
19. Žalobce ve druhé žalobní námitce namítl, pro případ, že by se soud neztotožnil s jeho argumentací pod bodem a), že výše uložené sankce je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.
20. Jak uvedl, za porušení zákona koná o spotřebitelském úvěru ve vyšší či dokonce výrazně vyšší intenzitě, než žalovaná v předmětném řízení tvrdí, bývají obvykle ukládány pokuty v rozsahu 10 000 Kč až 25 000 Kč.
21. K tomu jako příklad uvedl rozhodnutí žalované ze dne 28. května 2015, č. j. 56764/15/3100//523/Vit, kterým byla účastníku řízení za porušení zákona o spotřebitelském úvěru v nesrovnatelně vyšším rozsahu a vyšší intenzitě udělena pokuta ve výši 15 000 Kč (správní delikt dle § 20 odst. 1 písm. b), d) a ustanovení § 20 odst. 2 písm. a) zákona). Příkaz žalované ze dne 12. března 2015, č. j. 26763/15/3100/P 0281/Vit, kterým byla účastníku řízení za porušení zákona vyšší intenzitou udělena pokuta ve výši 10 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(správní delikt dle § 20 odst. 1 písm. e) zákona ve dvou smlouvách). Příkaz žalované ze dne 26. ledna 2015, č. j. 9923/15/3100/P001/Vit, kterým byla účastníku řízení za porušení zákona ve vyšším rozsahu udělena pokuta ve výši 10 000 Kč (správní delikt dle § 20 odst. 1 písm. e) zákona). Příkaz žalované ze dne 2. září 2015, č. j. 93931/15/2200, kterým byla účastníku řízení za porušení zákona ve vyšším rozsahu a vyšší intenzitě udělena pokuta ve výši 15 000 Kč (správní delikty dle § 20 odst. 2 písm. a) a § 20 odst. 1 písm. b) zákona). Příkaz žalované ze dne 11. září 2015, č. j. 97174/15/3000/P/Min, kterým byla účastníku řízení za porušení zákona v téměř nesrovnatelně vyšším rozsahu a vyšší intenzitě udělena pokuta ve výši 25 000 Kč (správní delikt dle § 20 odst. 1 písm. a), b) a § 20 odst. 2 písm. a) zákona.

22. V napadeném rozhodnutí žalovaná na tento argument odkázala na tři rozhodnutí, ve kterých byly uloženy pokuty 170 000 Kč, 150 000 Kč a 130 000 Kč. Žalobce k tomu uvedl, že se jedná o příklady rozsahem porušení zákona zcela odlišné, výrazně závažnější a tyto příklady za žádných okolností nemohou ospravedlnit rozptyl a nesoulad demonstrovány žalobcem. Na uvedených případech žalobce dále uvedl, že pokuta ve výši 50 000 Kč není pokutou, která je běžně ukládána v obdobných případech a za obdobné prohřešky. Diametrálně různé výše pokut v uvedených řízeních poukazují na porušování zásady legitimního očekávání i v jiných případech a na jistou svévoli, žalované při stanovení výše pokuty za obdobné správní delikty.
23. Žalobce namítl, že výše sankce není dostatečně odůvodněna, napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a relevantní judikaturou, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná nedostála tomu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
24. Ad c) porušení zásady individuálního posouzení.
25. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že v případě, že by došlo k tvrzenému spáchání správního deliktu, žalovaná měla zároveň dojít k závěru, že se v daném případě jednalo o neúmyslné nedbalostní administrativní pochybení žalobce, které mělo na spotřebitele nulový dopad.
26. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2016, sp. zn. 32Cdo 4838/2015, podle kterého existuje možnost drobné nepřesnosti ne sankcionovat. Žalobce uvedl, že částka úroků splatná za den představuje jen jeden z mnoha údajů, je součástí celého komplexu informací i v případě, že by došlo k pochybení tvrzenému žalovanou, tak nemohl být takový prohřešek považován za natolik zásadní, aby odůvodňoval uložení pokuty, zvláště v tak vysoké výši a navíc za situace, kdy veškeré ostatní informace byly uvedeny přesně a v souladu se zákonem.
27. Údajné pochybení žalobce se vztahuje pouze ke zcela ojedinělé situaci odstoupení od smlouvy z důvodu chybějících informací ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a zároveň bez jakýchkoliv pochybností bylo spotřebiteli poskytnuto dostatečné penzum informací pro určení konkrétní částky, tedy nebyl nikterak odkázán na součinnost žalobce. Správní orgán měl přihlídnout k tomu, že důvodem v daném případě nebyl úmysl klamat spotřebitele a zhoršit jeho postavení, spotřebitel od samého počátku věděl, že má platit ve splátkách kupní cenu předmětu financování, znal výši a počet těchto splátek, výši RPSN, i celkovou částku, kterou žalobci zaplatí. Přičemž žádná z těchto částek ani dalších údajů se nevymyká obvyklé tržní ceně spotřebitelských úvěrů v daném čase a na daném relevantním trhu se spotřebitelskými úvěry.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Ad d) porušení zásady přiměřenosti.
29. Žalobce v poslední žalobní námitce uvedl, že v oblasti správního trestání je třeba brát v úvahu obecné zásady trestního práva, které vedle trestních předpisů vyplývají i z ústavního pořádku České republiky.
30. Jak uvedl, uložená sankce musí být přiměřená vzhledem k
- Povaze a závažnosti správního deliktu
  - Poměrům proviněného subjektu
  - Právem chráněným zájmům poškozeného.
31. Žalobce uvedl, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. V rámci udržení předního postavení na trhu a zachování dobrého jména žalobce je jeho primárním zájmem veškeré nesrovnalosti eliminovat. Žalobce již přijal systémová a organizační opatření, aby k vytýkanému stavu již v budoucnu nemohlo docházet.
32. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí.
33. Jak uvedla, porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v uzavřené smlouvě je spatřováno ve větě: *„V případě, že klient odstoupí od úvěrové smlouvy z důvodu chybějících informací ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, bude částka úvěru splatná za den klientovi sdělena bez zbytečného odkladu po té, kdy bude platné odstoupení klienta od úvěrové smlouvy doručeno společnosti.“*
34. Žalovaná argumentovala tím, že smyslem právní úpravy je, aby spotřebitel věděl, jakou částku má věřiteli vrátit po té, co odstoupí od smlouvy, resp. aby si mohl tuto částku sám vypočítat bez součinnosti věřitele. Avšak podle textu smlouvy bude částka úroku splatná za den sdělena spotřebiteli až po té, co od smlouvy odstoupí. Žalobce navíc rozlišuje, zda k odstoupení od smlouvy dojde ve lhůtě 14 dnů od uzavření smlouvy. Spotřebitel může být proto v nejistotě, kolik bude muset žalobci uhradit.
35. Pokud jde o druhé vytýkané jednání, k němu žalovaná uvedla, že spotřebitel si vzal úvěr 76 449 Kč, za poskytnutí úvěru žalobce požadoval uhradit poplatek za poskytnutí úvěru ve výši 7 000 Kč. Spotřebitel se rozhodl pro úhradu tohoto poplatku formou spotřebitelského úvěru. Žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2017, č. j. 33 Cdo 41/2016 – 234, konstatovala, že žalobce nebyl oprávněn po spotřebiteli po odstoupení od smlouvy požadovat úhradu nákladů spojených s poskytnutím úvěru. Pokud by spotřebitel vrátil celkovou výši úvěru stanovenou žalobcem na částku 83 449 Kč, musel by žalobce spotřebiteli následně vrátit částku 7 000 Kč, neboť tato částka představuje náklady na poskytnutí úvěru a spotřebiteli nikdy nebyla dána k dispozici. Záměr spotřebiteli danou částku vrátit však žalobce nevyjádřil. V tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7As 315/2017-94.
36. Žalovaná uvedla, že závěry k nimž ve věci došla, nejsou v rozporu se závěry finančního arbitra.
37. Žalovaná dále trvala na tom, že výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna, odpovídá pokutám uloženým v obdobných případech s tím, že na rozdíl od správního orgánu prvního stupně žalovaná pokládá za závažnější správní delikt podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru.

38. Pokud jde o případy ukládaných pokut, na které žalobce odkázal, konstatovala žalovaná, že se jedná o případy, které se netýkají § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru.

III.

Posouzení žaloby

39. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Mezi účastníky nebylo sporu a z obsahu správního spisu se podává, že žalobce uzavřel se spotřebitelem J. P. smlouvu o úvěru č. UDTA15/10015663, dne 26. 12. 2015. Žalobce poskytl spotřebiteli úvěrově vázaný spotřebitelský úvěr na koupi osobního automobilu ve výši 83 449 Kč. Jako náklady spojené s poskytnutím úvěru je uvedena částka 7 000 Kč, která byla hrazena prostřednictvím úvěru. Součástí smlouvy byly předmluvní informace o spotřebitelském úvěru a Všeobecné obchodní podmínky.
41. K prvé žalobní námitce městský soud konstatuje následující.
42. Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru, *věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 6 odst. 1.*
43. Podle § 6 odst. 1 zákona, *smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.*
44. Podle přílohy č. 3 odst. 1 písm. n) k zákonu, *informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok podle § 11 odst. 3, jakož i o částce úroku splatné za den.*
45. Samotná uzavřená smlouva informace o právu na odstoupení od smlouvy a další povinné informace vyplývající z citovaného zákonného ustanovení neobsahuje. Odstoupení od úvěrové smlouvy ze strany spotřebitele je upraveno pod bodem 9. 1. Všeobecných obchodních podmínek.
46. Článek 9.1.3 Všeobecných obchodních podmínek stanoví: *„V případě, že klient odstoupí od smlouvy ve lhůtě 14 dnů ode dne jejího uzavření, je částka úroku splatná za den stanovena ve výši 0 Kč. v případě, že klient odstoupí od úvěrové smlouvy z důvodu chybějících informací ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, bude částka úroku splatná za den klientovi sdělena bez zbytečného odkladu po té, kdy bude platné odstoupení klienta od smlouvy doručeno společnosti.“*
47. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4838/2015, *„věřitel splní informační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou*

v příloze č. 3 k tomuto zákonu, uvede-li ve smlouvě o spotřebitelském úvěru úplně a správně všechny údaje vyžadované zákonem.“

48. V citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „*informační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem. Jedině v takovém případě bude naplněn shora uvedený účel právní úpravy, kterým je včasné a úplné informování spotřebitele jako nezbytný předpoklad pro to, aby spotřebitel mohl činit kvalifikovaná rozhodnutí a byl schopen správně posoudit, zda nabídka odpovídá jeho potřebám a aktuální finanční situaci.*“
49. Z citovaného ustanovení Všeobecných smluvních podmínek je zřejmé, že žalobce se porušení informační povinnosti dopustil a správní orgány nepochybily, pokud žalobce shledaly vinným správním deliktem.
50. Uvedené ustanovení obchodních podmínek v jediném odstavci uvádí dvě odlišné skutkové podstaty – odstoupení od smlouvy a s ním spojených důsledků pro spotřebitele.
51. V případě, že spotřebitel odstoupí od smlouvy do 14 dnů od jejího uzavření, činí úrok 0 Kč.
52. Pokud smlouva neobsahuje informace podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, lhůta pro odstoupení od smlouvy podle článku 9.1.1. smlouvy skončí až uplynutím 14 dnů po té, kdy společnost klientovi chybějící informace poskytne. V případě odstoupení od smlouvy žalobce sdělí spotřebiteli částku úroku splatnou za den bez zbytečného odkladu (po doručení odstoupení od smlouvy).
53. Jak vidno ustanovení Všeobecných smluvních podmínek je zcela v rozporu se zákonným požadavkem na úplné a včasné informování spotřebitele a žalovaná byla snad až příliš benevolentní, pokud neshledala pochybení žalobce závažným.
54. Spotřebiteli se umožňuje odstoupit od smlouvy, pokud tato neobsahuje informace podle § 6 odst. 1 zákona, aniž by byl spotřebitel seznámen s tím, o jaké konkrétní informace se jedná. Lhůta 14 dnů, po jejímž uplynutí je klient oprávněn od smlouvy odstoupit se počítá okamžikem poskytnutí informací. Smysl úpravy je zřejmý – v okamžiku, kdy se spotřebitel dozví informace stanovené v příloze č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, má k dispozici lhůtu 14 dnů k odstoupení od smlouvy.
55. Žalobce zřejmě vtělil tuto úpravu do Všeobecných smluvních podmínek v dobré víře, avšak ve výsledku oprávněné zájmy spotřebitele vážně poškozuje.
56. Informace podle § 6 odst. 1 zákona musely být součástí uzavírané smlouvy. Nelze ponechat na libovůli poskytovatele úvěru – věřitele, aby tyto informace sděloval dodatečně, ve lhůtě zcela zjevně libovolné a nad to spjaté se stanovením částky úroku, jejíž výše ze smlouvy ani všeobecných obchodních podmínek explicitně nevyplyvá.
57. V rámci žalobní námitky žalobce konstatuje pouze v obecné rovině, že částku úroku splatnou za den jednoznačně uvedl, avšak ani z podané žaloby nevyplyvá, o jakou částku se jedná a kde je její výše uvedena. Nezbyvá než uzavřít, že první žalobní námitka důvodná není.
58. Žalobce polemizuje s aplikací nálezu Ústavního soud ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11. Žalobci lze přisvědčit, že uvedený nález se týká smluvní pokuty a jde tedy o jiný případ, jak však vysvětlila žalovaná, k citaci tohoto nálezu došlo v rozhodnutí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgánu prvního stupně v rámci citace komentářové literatury. Z hlediska správnosti napadeného rozhodnutí nemá namítaný odkaz na nález Ústavního soudu vliv.

59. K první žalobní námitce Městský soud v Praze dále uvádí: podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona, *věřitel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 11 odst. 3 požaduje po spotřebiteli další plnění.*
60. Podle § 11 odst. 3 zákona, *došlo-li k odstoupení podle odstavce 1, je spotřebitel povinen věřiteli bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne odeslání odstoupení, zaplatit jistinu. V tomto případě je spotřebitel povinen zaplatit věřiteli úrok ve výši, na kterou by věřiteli vznikl nárok, pokud by k odstoupení od smlouvy nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena. V případě odstoupení spotřebitele od této smlouvy nemá věřitel právo požadovat po spotřebiteli žádné další plnění, s výjimkou náhrady nevratných poplatků zaplacených věřitelem orgánům veřejné správy nebo jiným osobám pověřeným výkonem veřejné správy.*
61. Žalobci je kladeno za vinu, že nad rámec uvedeného požadoval po žalobci zaplacení 7 000 Kč jako náhradu nákladů spojených s poskytnutím úvěru.
62. Jak se podává z předmluvních informací o spotřebitelském úvěru, žalobci byl poskytnut spotřebitelský úvěr na nákup zboží – motorového vozidla ve výši 76 449 Kč. Celková výše spotřebitelského úvěru činila podle bodu 2. 83 449 Kč, kdy byly zahrnuty i náklady spojené s poskytnutím úvěru 7 000 Kč. Úvěr měl být splacen v 72 měsíčních splátkách po 2098,22 Kč, což celkem činí částku 151 059,77 Kč.
63. Výklad citovaného zákonného ustanovení je nasnadě. Spotřebitel je povinen vrátit žalobci v případě odstoupení od smlouvy jistinu – částku poskytnutou na zakoupení zboží a úrok ve výši, za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena.
64. Žalobce argumentuje tím, že zákonná úprava (a ani úprava civilního práva) termín „jistina“ nedefinuje. Četná judikatura však jednoznačně stanoví (např. viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, rozsudek ze dne 18. 9. 2009, sp. zn. 32 Cdo 2421/2009, a zejména rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002), že jistinou je třeba rozumět tu peněžní částku, kterou si dlužník půjčí. Úroky, úroky z prodlení, a další smluvní platby jsou příslušenstvím jistiny.
65. V projednávaném případě činí jistina 76 449 Kč, která byla spotřebiteli poskytnuta za účelem nákupu motorového vozidla.
66. Pokud jde o částku 7 000 Kč (a městský soud ponechává stranou, jak byla výše této částky stanovena a o jakou platbu se fakticky jedná, ačkoli to zůstává neobjasněno), jde jednoznačně o příslušenství k jistině, neboť tato částka na nákup vozidla určena nebyla. Spotřebitel jí měl uhradit jako náklady blíže nespecifikovaných nákladů spojených s poskytnutím úvěru. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce poskytl spotřebiteli úvěr i na zaplacení této částky. Tato okolnost nečiní z částky 7 000 Kč součást jistiny, ale jistinu samostatnou, jejíž vrácení, v případě odstoupení od smlouvy mělo být zvlášť smluvně ošetřeno. Jinak platí, že spotřebitel je povinen vrátit věřiteli pouze poskytnutou jistinu – zde 76 449 Kč s případným úrokem z prodlení – podle okolností odstoupení od smlouvy, kdy, jak soud již shora uvedl, pro nejednoznačnost smluvních ujednání, nelze výši případného úroku bez dalšího určit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

67. Závěry žalované jsou ve všech ohledech správné. Pokud žalobce argumentuje posouzením věci ze strany finančního arbitra, je třeba uvést, že žalovaná jistě může k jeho závěrům přihlédnout, není jimi však vázána, tím spíše, že finanční arbitr ve věci nerozhodl meritorně.
68. K druhé žalobní námitce – porušení zásady legitimního očekávání, městský soud předně konstatuje, že výše pokuty, kterou bylo možno za správní delikt uložit, činila v případě deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) a § 20 odst. 2 písm. g) až 20 000 000 Kč dle § 20 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru.
69. Judikatura Nejvyššího správního soudu, a to v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že správní orgán je povinen dbát „*na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“, se otázkou legitimního očekávání zabývala opakovaně. Například v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je nutné shora citované ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vykládat tak, že pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Dodal však, že zásada legitimního očekávání účastníka řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení orgán povinen respektovat.
70. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí s výší pokut obvykle ukládanou v obdobných případech řádně vypořádala. Jak uvedla, není pravdou, že by ve srovnatelných případech byly ukládány pokuty do 25 000 Kč. Označila několik rozhodnutí, kdy uložená pokuta přesáhla 100 000 Kč. Městský soud v Praze druhou žalobní námitku pokládá rovněž za nedůvodnou.
71. Je třeba připomenout, že pokuta byla uložena za dva přestupky, nejedná se o částku excesivní a vzhledem k horní hranici 20 000 000 Kč, jde o částku velmi nízkou. Městský soud tedy uzavírá, že k porušení zásady legitimního očekávání v míře, která by vyžadovala zásah soudu, nedošlo.
72. Na uvedenou argumentaci úzce navazuje třetí žalobní námitka – porušení zásady individuálního posouzení. Ani tuto žalobní námitku nepokládá městský soud za důvodnou.
73. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty stěžovatelce, jakož i žalobou napadené rozhodnutí žalované je zřejmé, jakým způsobem byla hodnocena veškerá zákonná kritéria pro uložení pokuty.
74. Úvaha správních orgánů vedla k individuálnímu posouzení povahy protiprávního jednání žalobce, přičemž z jejich rozhodnutí je rovněž patrné, které okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, správní orgány hodnotily jako přitěžující a které hodnotily jako polehčující. Jednotlivé kroky, které vedly žalovanou ke stanovení konkrétní výše pokuty, pak byly formulovány jednoznačně a srozumitelně. Žalovaná vyšla z toho, že oba delikty byly spáchány z nedbalosti a žalobce své povinnosti neporušil ve větší míře.
75. Žalovaná ve vztahu k prvnímu přestupku – chybějící informace o částce úroku splatné za den – vzala v úvahu, že žalobce byl v minulosti za tento delikt již sankcionován, avšak rozhodnutí nabyla právní moci až po spáchání šetřených deliktů, žalobce se tak nemohl z uložené sankce poučit. Následky jednání žalovaná nehodnotila ani ve prospěch ani

v neprospěch žalobce, konstatovala, že žalobce dodržování povinnosti podle § 6 odst. 1 nevěnuje dostatečnou pozornost.

76. Ve vztahu k druhému protiprávnímu jednání – neoprávněné požadování poplatku 7 000 Kč, žalovaná hodnotila jako delikt závažnější, jako k polehčující okolnosti přihlédla ke smírnému vyřešení věci a k tomu, že žalobce se daného porušení v minulosti nedopustil.
77. Správní orgány se při ukládání sankce podrobně zabývaly všemi hledisky, které jim zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnily, ke kterým skutečnostem přihlédly a jaký vliv mělo dané hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty byla zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochyby o tom, že uložená pokuta odpovídá konkrétním okolnostem daného případu.
78. Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku – porušení zásady přiměřenosti.
79. Jak soud již shora vysvětlil, žalovaná se řádným způsobem vypořádala s kritériem povahy a závažnosti spáchaných přestupků. Rovněž vzala v úvahu právem chráněné zájmy poškozeného, kdy jako závažnější hodnotila neoprávněné požadování částky 7 000 Kč, což pro spotřebitele je, podle názoru žalované, který městský soud sdílí, nezanedbatelná částka a ve prospěch žalobce hodnotil smírné vyřešení věci. Pokud jde o poměry žalobce, v podané žalobě žalobce ke svým ekonomickým poměrům neuvádí ničeho bližšího, dovolává se však svého předního postavení na trhu. Z toho lze usoudit, že ekonomická síla žalobce a jeho finanční poměry jsou natolik stabilní, že uložená pokuta nepovede k jeho likvidaci, ani se podstatným způsobem negativně nepromítne do podnikatelské činnosti žalobce. Nelze proto uloženou pokutu označit za zjevně nepřiměřenou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

80. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
81. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. březen 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu